

er en stribe historier fra virkeligheden, meldinger om omfattende besparelser, om omfattende besparelser i en række kommuner på børneområdet, på ældreområdet, på hjemmehjælp f.eks., som jeg synes må give stof til megen eftertanke, også i regeringen.

Det er jo fint, og SF laver gerne en aftale med regeringen om at forøge hjemmehjælpen med 250 mio. kr., når vi laver finanslov, men hvis man så strammer så meget til i de kommunale aftaler efterfølgende, at kommunerne tvinges til nedskæringer på området måske af samme størrelsesorden, så er det svært at opleve det som en kolossalt stor gevinst i hvert fald for de ældre. Derfor er det jo så centralt at sikre, at denne diskussion går i dybden. Vi er i en dybt alvorlig situation med hensyn til den kommunale økonomi.

Det sættes også i relief af, at jeg tit hører regeringen sige, at det går godt i Danmark. Vi vil også godt kvittere fra SF's side for det arbejde, regeringen har lavet, også når vi sammenligner med andre lande. Den opfattelse deler vi.

Derfor drejer den skarpe diskussion sig vel i dag om forholdet mellem det offentlige og det private forbrug. Jeg forstår godt regeringens bekymring i forhold til betalingsbalancen, den bekymring deler vi også i SF, men jeg vil tro, at finansministeren vil bekræfte, at det offentlige forbrug er langt, langt mere nænsomt over for betalingsbalancen end det private forbrug. Jeg har hørt et tal, der siger, at det offentlige forbrug sammenlignet med det private forbrug er tre gange så nænsomt over for betalingsbalancen. Derfor er det vel afgørende i denne diskussion at undgå at komme til at rette bager for smed, for skal det her klares via de offentlige finanser, så bliver det et meget dybtgående indgreb.

Når vi er kommet så langt ned i ordførerrækken, var det vel også rimeligt at komme med nogle af budene på, hvad SF ser som en anden mulighed end en meget stram økonomi over for kommunerne. Vi synes, det er nærliggende at kigge eksempelvis på det skrå skatteloft. Det er en fantastisk situation, at de mest velhavende i dette land, som både har fået gavn af lejeværdisænkningen, og som har fået gavn af formueskattens fjernelse, også unddrager sig beskatningen, som der ville være meget brug for i forhold til de påtrængende serviceopgaver.

Så jeg vil godt spørge finansministeren direkte: Vil det ikke være en fortryllende tanke også for en socialdemokratisk ledet regering at sikre

en fordelingspolitik, hvor de store indkomster er med til at finansiere nogle af de serviceområder, hvor der i dag er brug for flere penge?

Sådan hører jeg i virkeligheden også Socialdemokratiets ordfører sige: Når der er tale om 12.000 børn på venteliste, lader de sig altså ikke fjerne, uden at der også følger en regning med, og når der er tale om 100.000 flere elever i folkeskolen frem til år 2005, tryller man sig ikke igennem dét ved hjælp af klassekvotienter, som hr. Klaus Hækkerup sagde. Her er der jo både tale om nybygning af skoler og om ansættelser osv. Og med hensyn til bedre hjælp til ældre var det vel en fælles forståelse i finanslovaftalen, at skal det blive til mere end blot ord, forudsætter det, at man også kobler økonomi på, osv.

Så jeg skal på SF's vegne runde af med at sige, at jeg virkelig håber, at regeringen i valget mellem det offentlige og det private forbrug vil lade de bedst stillede private være med til at bære den udgift, der kræves, for at vi kan få en bedre offentlig service.

Inge Refshauge (DF):

Dansk Folkeparti er med på at gøre en ekstra indsats for de svageste i samfundet, men vi kan ikke støtte forslaget til vedtagelse, selv om intentionerne i det er virkelig gode, for vi vil ikke være med til at pålægge kommunerne og amterne flere byrder.

I Dansk Folkeparti mener vi i øvrigt ikke, at børnefamilierne generelt skal betragtes som en svag gruppe. Børnefamilierne er en gruppe med enorme ressourcer, ellers kunne de simpelt hen ikke klare hverdagen i dagens Danmark.

Samtidig ønsker vi en form for børnepasning, hvor forældrene spiller en langt større rolle end nu.

For os i Dansk Folkeparti er de svage grupper de syge og de ældre, der ikke mere kan klare sig selv, de sindslidende, de dårligst stillede handicappede og de udstødte boligløse.

Vi vil gerne være med til at holde regeringen fast på løfterne om en større indsats for de nævnte grupper, men vi byrder os ikke om ordene »en pasningsgaranti for alle børn«, for det er et kommunalt anliggende. Og i øvrigt mener vi, at man skal afvente regeringens forhandling med kommunerne.

Ebbe Kalnæs (CD):

Ja, det, som vi drøfter her i dag, er jo netop en forløber for de aftaler, som regeringen skal ind-